

fridie ingenti omnium ordinum acclamatione, ac lætitia in Vaticano consecratus, Stephani decimi appellatione insignitur Anno Domini MLVII. die Sabbathi II. Augusti, quoniam Festum Sancti Stephani Papæ & Mart. eo die celebrabatur. Ita Fridericus nondum quadriennio Monachus, hoc Anno intra unum propemodum mensem, & Abbas Casinensis, & Card. S. R. E. ac tandem Summus Pontifex renunciatur. Rem illico Christianam, quam perinvitus susceperat, prudentissimè temperavit; siquidem adjecto animo ad veteris disciplinæ instaurationem, multa piè, prudenterque constituit, & præcipuè contra concubinatam, aliaque plurima Cleri vitia, unde omnes Clericos Romæ degentes, qui post interdictum Papæ Leonis incontinentes extiterant, de conventu Clericorum & choro Ecclesiæ præcepit exire; & qui inobedientes ejus sanctissimæ ordinationi resistebant, Deus ultionum in eos signa demonstrabat, ut notavit noster Petrus Lib. MS. de ortu & vit. Justor. Casin. Cap. LVIII. de quodam Presbytero, qui juxta Canonicam B. Cæciliæ Transyerim habitans, foeminam abjicere non acquiescebat, vana & frivola hæc judicans statuta. *Dum itaque incolumis*, inquit Petrus, *vegetus, ac sanus existeret, vespertinis horis ad quiescendum se in lecto composuit, sed repentina divina ultionis animadversione percussus subitanea morte mortuus est.* Falforum Monachorum item ac Sanctimonialium vitam idem Pontifex reprehendit, & corripit. Simoniacam hæresim in æternum damnavit. Mediolanensem Ecclesiam, quæ per ducentos fere annos à subjectione Romæ Ecclesiæ insolenter se subtraxerat, eidem obtemperantem fecit. Denique dum se totum in depravatis moribus corrigendis accommodasset, infirmæ tamen semper valetudinis, Florentiæ singulari omnium dolore ac luctu vitam cum morte, vel Cælo potius commutavit Anno MLVIII. die XXVIII. Aprilis, ibique sepultus in Cathedrali Ecclesia S. Reparatæ, absque ulla inscriptione, cum sedisset decem menses, totoque etiam vitæ spatio Abbatia Casinensi sibi reservata; constituto tamen illic ejusdem Cœnobii Monacho Desiderio Vicesgerente, qui postea Victor Papa III. est appellatus, exemplo Leonis Papæ IX. qui sibi Episcopatum Tullensem quoad vixit retinuerat, dato Suffraganeo. Sanctum Petrum Damianum Sabbato quatuor temporum Martii in Collegium Cardinalium renitentem cooptavit, ac in Episcopum Ostiensem etiam consecravit, ut proinde ipse Damianus in Epistola ad Nicolaum II. *Suum vocaverit persecutorem Stephanum.* Ut etiam Hildebrandum S. R. E. Archidiaconum, *Sanctum Satanam*, utpote bona intentione adversarium, nimirum, quòd votis de repetenda eremo conceptis pertinaciter obstitisset, datis literis ad Alexandrum Papam II.

Res gestas Stephani scripserunt Siebertus in Chron. ad Annum MLVIII. Leo Ostiens. in Chron. Lib. II. Cap. LXXVII. XCVI. C. & CI. qui suo tempore multa patrata fuisse ad ejus sepulchrum miracula scribit. Ejus sanctitas memoratur in Martyrologiis Arnoldi Wionis, Hugonis Menardi, & Andreæ Suassay. Vide etiam Lambertum Schafnaburgensem in hist. Germ. ad Ann. MLVIII. Frizonem in Gallia purpurata, Sigonium de Regno Ital. Lib. IX. alioque.

A Scripsit præter memorata à Petro; epistolam ad Gervasium Barbet Archiepiscopum XLIII. Rhemensem, habetur Tom. III. Biblioth. Patrum, & Tom. VII. Concil. apud Baron. ad Annum MLVII. num. 33. ac Papyrium Massonum: sed malè ad Wilhelmum pro Gervasio dicitur, cum nullus reperiat hoc nomine toto illo seculo Rhemenis Archiepiscopus.

Diplomata varia Pontificia fertur scripsisse, dum Bibliothecarii, ac Cancellarii S. R. E. officio fungeretur. Ejus decreta leguntur Colonix excusa cum aliis, teste Possentino in Apparatu. Si plura de scriptis Stephani videre optas, adeas Rupipozeum Episcopum Pictaviensem in nomenclatura. Card. Possentinum in dict. Appar. & Claudium Robertum in Gervasio Barbet.

CAPUT XVIII.

DE VICTORE.

VICTOR, & ipse Apostolicæ Sedis Pontifex, Casinensis Abbas, compunctione timoris Dei plenus, castitate singulari, professione & opere Monachus, in nuptiis sponfam suam relinquens, eremum petiit, ibique sanctæ religionis habitum sumit: cujus fugam rabido furore insequentes parentes, eum repertum veste monastica exuunt, militaribusque illum tegminibus induentes, ad ejus genetricis domum Samnium usque deducunt. Inde igitur, nocta quadam hora aufugiens, Sanctæ Trinitatis Cœnobium petiit. Inde igitur Magellæ eremum, ac dein Montem Casinum adveniens, monasticam isthuc consecrationem accepit. Factus deinde Abbas, totum Casinum Cœnobium renovavit. De miraculis præterea, quæ à B. Benedicto, & à Monachis Casinensibus gesta sunt, unà cum Theophilo Diacono libros edidit quatuor. Cantum etiam B. Mauri composuit, in quibus qui vult artis Grammaticæ tramitem, & Monochordi sonori Magade reperiet notas. Factus dehinc Sedis Apostolicæ Pontifex scripsit ad Philippum Regem Francorum, ad Ugonem Cluniacensem Abbatem quamplures epistolas. Claruit autem temporibus Imperatorum Michaëlis, Constantini, Alexii, atque Henrici. Sepultus verò est in abyda Capituli Casinensis.

ANNOTATIO.

VICTOR Papa Tertius, in seculo Dauferius, deinde Monachus, Desiderius vocatus, Samnio Beneventani Principis unica proles originem trahens, ex familia Epiphania natus Anno Domini MXXXVII. à primis annis amores suos, ac delicias in cælo collocans, in